

עטרת תפארת

במחיצת רבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקללה"ה
טור שביעי מהחברותא הגרמ"י שניידר שליט"א

פרשת
שמיני
החודש

◆◆◆

שנת

תשפ"ד

◆◆◆

גליון 248

"תורתנו הקדושה"

ואלו הן הדברים

כח ההשפעה של דבר טוב גם בעוה"ז

עומדים אנו היום זמן קצר אחרי פורים וסמוך לחודש ניסן, ונראה מה שיש להתבונן ולהתעורר מימים אלו.

הנה ידוע שכל מעשה האדם וכל פעולה שפועל לא נאבדת, והרי היא נשאת תמיד בעולם הנצח ואינה משתכחת, וכל פעולה שהאדם עושה עליו ליתן עליה דין וחשבון בעולם האמת, אך צריך לידע כי "גם בעולם הזה" כל פעולה יש לה השפעה.

קבלת התורה "בפורים"

ודבר זה יש להתבונן מפורים. דכידוע בספרים הקדושים בשם האריז"ל על פורים שהוא כיום כפורים, ושיום הפורים הוא יום גדול ומסוגל מאוד. וזה לפי שביום הזה היה קבלת התורה מרצון כמבואר בחז"ל (שבת פ"ח). ולפיכך היום הזה יש בו ענין של רצון לפני הקב"ה.

והנה לכאורה אינו דומה קבלת התורה שבמתן תורה לזה שבימי אחשורוש,

דבקבלת התורה היו שם כל ישראל ביחד וקבלו כולם את התורה ביחד באותו יום ממש, משא"כ בימי אחשורוש לא שייך לומר שכל כלל ישראל התקבצו בכל המאה ועשרים ושבע מדינות וקבלו עליהם את התורה ברצון, שהרי הנס גופא לא היה ביום אחד, דבשאר מדינות ב"ג ובשושן ב"ד. וכן הרי האגרות ששלח מרדכי הגיעו למקומות הרחוקים בחלקם לאחר פורים. וא"כ היו מקומות שבפורים עדיין לא ידעו כלל מהגזירה ולא מביטולה. ולא שייך לומר שקיבלו כולם ביחד את התורה ברצון, וא"כ למה נחשב פורים ליום קבלת התורה.

וע"כ צריך לומר דאף שבאמת לא היה הכל ביום אחד אך היות שכל ענין הנס גרם לכלל ישראל להתחזק באמונה בהש"ת ומחמת זה קיבלו עליהם את התורה ברצון, נמצא שהיום הזה הוא היה הגורם לדרגה הגדולה הזו, לכן נתקדש היום הזה לדורי דורות שיש ביום הזה ענין של קדושה, והוא עת רצון גדול שאפשר ביום הזה להשיג הרבה תועלת ברוחניות וכל מיני ענינים כמבואר בספרים, וכל זה הגיע משום שפעם אחת ע"י היום הזה היתה התעוררות גדולה לקבלת התורה ברצון.

כח "קבלה אחת"

רואים מזה את גודל ההשפעה של פעולת האדם, כמה קבלה אחת, הרגשה טובה ורצון טוב שהיה פעם אחת יכול להשפיע לדורות כ"כ הרבה קדושה. וכמו כן היה בודאי ג"כ במתן תורה ע"י שקיבלו עליהם נעשה ונשמע שהשפיע הדבר מאוד לדורי דורות.

נדבו "לבו"

וכן בר"ח ניסן איתא בחז"ל כי היום הזה נטל עשר עטרות. וסגולת אותו יום הוא ע"י שכלל ישראל התנדבו לעשות משכן, וזה לא היה רק נדיבות של כסף, אלא כל אחד הביא את לבו, ונתאוו שהקב"ה ישרה שכינתו ביניהם, ולכן גם ביום הזה יש ענין ועת רצון גדול, מחמת שכלל ישראל נתאחדו ורצו כולם שישרה הקב"ה את שכינתו בתוכם, וגם שם לא באה מעלת היום מחמת עצמו, אלא סגולת היום הוא מחמת הרצון והלב של כלל ישראל שרצו השראת השכינה.

"אורה" זו תורה

בימים אלו, לב כל מי שיראת ה' בלבבו, נרעש ונפחד. ממה ששונאי התורה, מחפשים בכל דרך, להפריע ח"ו ללומדי התורה, או לנו שכך עלתה בימינו.

אך הקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו, לא עזבנו ולא נטשנו, ומאיר פניו אלינו, שנדע ונזכור, שהכל הם רק "נסיונות", ולא להיבהל. רק "להתחזק".

ראשית אין לך "הארת פנים" גדולה מזו, שהעמיד לנו את רבי וחכמי הדורות.

וכדאיתא במדרש רבה השבוע, בתחילת הפרשה, אמר רבי עקיבא נמשלו ישראל לעוף, מה העוף הזה אינו פורח בלא כנפים, כך ישראל אין יכולים לעשות דבר חוץ מזקניהם, ע"כ.

"לא תישכח"

ובנוסף ראינו דבר נפלא מאד, שבאותו זמן ממש, שאותם רשעים גזרו מה שגזרו. חגגו "אלף נערים" [מבתים רחוקים מתורה ומצות] את סיום כתיבת החידושי תורה "הראשון" בחייהם. אמרו נא רבותי, וכי אין זה "הבזק אור" אדיר משמים..

רק "תורה" מגינה

וזכו הנערים "הנחמדים מזהב ומפז" שרשכבה"ג מרן הגר"ד לנדו שליט"א ישא בפניהם דברי חיזוק.

ובתוך דבריו אמר, הישיבות הקדושות והכוללים שבהם הוגים בתורה ללא הרף וללא הפוגה, הם זכות הקיום שלנו כאן בארץ, וזה מה שמגן על כל היהודים בארץ ישראל מכל צריהם, וככל שירבו לומדי התורה בישיבות והכוללים תרבה ההגנה על כל יושבי הארץ. וחלילה להיפך, אם יתמעטו לומדי התורה, עלול לבוא רחמנא ליצלן קטרוג על כלל ישראל.

וכולנו יודעים שכאשר מסביב כל אויבנו, הקיום שלנו בני אברהם יצחק ויעקב כאן בארץ ישראל זה אך ורק בניסי שמים, ותורה היא זו שמגנא ומצלא, וחלילה שלא תקיא הארץ את יושביה. ואל תשימו ליבכם לכל מיני דיבורי הבל אחרים, כי ימינם ימין שקר.

תפקידנו "בימים אלו"

ובס"ד נביא לפני הקוראים היקרים, מאמר "מיוחד" מרבנו "לימים אלו", שאמר לפני קרוב לשלושים שנה בישיבתו הק"י "גאון יעקב"... וחביבות יתירה היתה לרבנו בדרשה זו, באשר ביקש לפני כ- עשרים ושמונה שנה, להו"ל קונטרס קטן של "ארבע שיחות" בלבד, ושיחה זו, היתה אחת מהנבחרות.

[ובמאמר המוסגר, בהכנת הקונטרס לדפוס, שאלנו הא"י לקרוא לקונטרס, ואמר "שלא לכתוב כלום", רק להדפיס את השיחות בלבד, ולעשות כריכה "חלקה", והוסיף בנימת חיוך, יבינו לבד ממי הדברים. ולמען ילמדו, צירפנו תמונה של החוברת, ראה בתמונה בעמוד השני].

"אוהבים דבריה" - שקית "ריקה"

ה' מקפיד רבנו, לא להזיז "שקית ניילון" שהיו מונחים בתוכה לחמניות, וחוקנו אותה, ועכשיו עומדת להזרק.

מי לה' אליו

וכך אנו רואים ג"כ כי בשעה שאמר משה מי לה' אלי, אמרו שבת לוי שהם מוכנים כאשר צוה ה', ובשביל זה נבדל שבת לוי והכהנים לדורי דורות, במעלה מיוחדת וקדושה מיוחדת, ומפני מה זכו לכל זה, כי בשעה שקרא משה רבינו "מי לה' אלי" הם רצו ובאו מיד, ומי שלא פנה לקול הקריאה הזאת ולא הגיע הפסיד.

מעשה "נפלא"

וראיתי בספר אחד, שהגר"ש וינטרוב זצ"ל כשהיה בילקומיר כמדומה, כשהיה מתפלל בבית הכנסת של העיירה במקום מסוים, היה מרגיש בתפילתו מתיקות מיוחדת שכמוה לא הרגיש כל ימיו.

אח"כ סיפר הגבאי של ביהכ"ו שפעם אחת עבר הגר"א זצ"ל בעיר והתפלל במקום הזה פעם או פעמיים, ותפילת הגר"א השפיעה על המקום, עד שהרגיש עי"ז מתיקות וטעם נפלא בתפילה שלא טעם כמותה מעולם.

הרי לפנינו כמה השפעה של בן אדם יכולה להשפיע כ"כ אפי' על מקום פשוט, דכשהיה מתפלל קצת רחוק מהמקום אפי' אמה או שתיים כבר לא היה מרגיש מתיקות זו, ורק המקום הזה על ידי שהיתה בו פעם אחת תפילה רצינית כזאת, זה עשה חותם על המקום שיהא מקום של שכינה, מקום של תפילה.

לנצל "הזדמנויות" לרגע...

ואל לנו לחשוב שזה רק בציבור, דבודאי קבלת ציבור יותר חזקה מקבלת יחיד ואין להשוות, אבל גם ביחיד יש כל פעם הזדמנויות שונות שהאדם יכול לעלות, דיש לפעמים התעוררות בנפש האדם שמתעוררת מחשבה ורצון בלבו לעלות, ואם הוא באמת מתחזק ומנצל את הזמן הזה הוא יכול להיות מאושר לכל החיים. ואם הוא יהיה מאושר גם הדורות שלו יהיו מאושרים, והוא יתענג לנצח, אבל אם הוא ח"ו מסיח דעת ולא מנצל את הזמן הזה, הוא מפסיד.

וזה מה שיש לראות ולהתבונן מזה, שתמיד יש לאדם מצבים שיכול להתעלות, ולדאבוננו אין לאדם מספיק לב להבין לנצל את הזמן כך הכלל וכך היחיד, ואם ישאלו את האדם למה כשאומר הקב"ה "מי לה' אלי" לא הלכת, אין על זה תשובה רק סתם התעצלו, אך התוצאות הם לנצח, כי מי שלא התעצל זכה כ"כ הרבה, ומי שהתעצל לא זכה, וכך הוא בכל הדברים...

מבשרי "אחזה"...

וכך הוא "בכל יום אצל כל יחיד", אם הוא ינצל אפי' זמנים פשוטים, יוכל להתעלות הרבה, ובפרט שאצל כל יחיד יש זמנים שהוא רואה עין בעין השגחה פרטית, וכל אחד יש לו זמנים שמרגיש ממש "מבשרי אחזה אלוק", והוא יכול לראות ולהרגיש השגחה האין שהקב"ה משגיח עליו ועושה עמו חסדים ע"ג חסדים בלי גבול, ואם הוא מתעורר מזה והוא משתנה עי"ז, הוא יהיה מאושר, ולא רק לשעה אלא כל זמן שיזכר מזה יהיה לו תועלת.

לנצל "רגעי" התעלות

וכמובן שלא כל אחד זוכה לזה, ועל כל פנים כל אחד ואחד לפי דרגתו כשירגיש התעלות ינצל את הזמן הזה להתעלות "ולעשות שינוי בעצמו", וישאר עי"ז רושם לכל החיים. אלא שלדאבוננו קהו החושים ואינו מרגישים בזה. וענין זה ברצוננו ללמוד מכאן, שכמעט כל רגע יש לו לאדם הזדמנויות לעלות, וזה יתן לו כח על כל הזמן של אח"כ, כי כבר יותר קל לו לעלות, דכל עליה מוסיפה לו עוד עליה לעלות יותר, וכל זה רק אם ינצל את המצבים והזמנים של התעוררות שיש לו בכל פעם, אך אם לא ינצל - יפסיד, ויה"ר שיעזור לנו השי"ת שנזכה לנצל את כל הזמנים והמצבים האלה ונתעלה, ע"כ.

"שיחו בנפלאותיו" - יושב "בשמים" מסדר..

מעשה מימים אלו, מחכים לאוטובוס, ומגיע האוטובוס, ומשום מה הנהג "לא פותח" את הדלת, דזפקים וכלא שומע... ומה מתברר, אחרי רגע שתיים שהפסידו.. את האוטובוס, נזכרים! ששכחנו באירוע שיצאנו משם שקית חשובה... הבנו, שבשמים רצו "לחסוך" טירחא כפולה, ליסוע ולחזור... לכן כביכול.. הנהג לא רואה ולא שומע, כי "בשמים" שומעים ורואים, ומסדרים!

פרשת השבוע - טבילת "כלים"

בסוף הפרשה כתוב אך מעין ובור "מקוה מים" יהי טהור.

ונראה בעז"ה להביא כמה דברים מה ששמענו מרבנו בענין "טבילת כלים", שנוגע ביותר ב"ערבי פסחים.

א' לפני הרבה שנים, אמר לי בהאי לישינא בערך, פון היינט מאכט מען גישט קיין ברכה אויף טבילת כלים. [פי' מהיום לא מברכים על טבילת כלים].

וביאר טעמו שעד אז הי' מקובל, שכלים המיוצרים בחו"ל, הם בחזקת כלי נכרים, והיו מברכים על הטבילה, אך באותו זמן, התחילו מכירת "מניות", וממילא יתכן מפעל שנראה בבעלות נכרים, אך המניות נמכרו ברחבי העולם, גם ליהודים, ונמצא "שותפות ישראל", ואין מברכים על טבילת כלים אלו.

ב' כשנתעורר ספק הילכתי, על מקוה כלים, שאלו אם צריך להודיע לכל המטבילים בו, שיחזרו להטביל.

אמר דהיות שהאיסור להשתמש בכלי שאינו טבול, הוא רק "מדרבנן" [כמ"ש הח"ח בביאור הלכה סי' שכ"ג], ממילא הוי ספק דרבנן, וא"צ להודיע.

ואמנם הי' תמה, אם מן התורה, מותר להשתמש בכלי, א"כ ישתמש בו תשעים שנה, ואח"כ יטביל, ובמה תוקף החיוב טבילה מן התורה.

ג' אמר בשם מרן החזו"א זצוק"ל שכלים ששימושם ע"י חשמל, כמו קומקום חשמלי וכדו', אינם צריכים טבילה, דחשיב "שימוש עם הקרקע", וכל דבר ששימושם עם הקרקע, אינו מקבל טומאה.

וכן נהג בעצמו, כשקנה קומקום חדש, שלא ביקש להטבילו, ואף שהי' קומקום "נשלף", אמר דמ"מ עיקר שימוש הוא החימום, שזה בחיבור לחשמל.

ד' כלי פלסטיק, אמר שא"צ להטביל, דאינם מקבלים טומאה. [והי' אומר שהקב"ה מכין אותנו לקראת משיח, בזה שיש הרבה כלים מפלסטיק, ונוכל להשתמש בהם כשיבוא משיח, אף שכולנו טמאי מתים].

ה' הקפיד להשתמש למילוי יין, [שהי' עושה בביתו], בבקבוקים טבולים. ובדרך כלל תלמידו מכפר סבא, הרה"ג ר' לייבוש ובר שליט"א הי' מביא לו כמות בקבוקים שהטבילום].

ובקבוקי יין וכדו' שהגיעו מיקב, הי' משתמש בהם כך, עד שנגמר היין, [בלי טבילה], רק הקפיד "שלא להחזיר לתוכו", שזה נחשב שימוש.

ו' תיות שע"ג הבקבוקים, אמר שאם הם שלמים, אפשר להטביל כך, ואי"ז נחשב חציצה.

ז', הורה לי "בנחרצות", שלא להקל בבגית והכשרת מקוה "כלים", בשום דבר שלא מקילים למקואות דאורייתא החמורות.

ואף כשפנו מהאחראים על הכשרות בבסיסים, לבנות להם מקואות לכלים, ולא הי' שייך לעשות שם רק באופן מסוים שבמקוה רגיל, מקפידים לא לעשות, [אף שמן הדין כשר], אמר שלא לבנות כאלו מקואות, ועדיף להקל "בהקנאת הכלים לגוי".

ולסיום, נזכיר כשבאים להטביל כלים, לברר שנעשה כהלכה. וכן לשים לב שהמקוה "מלא", כי הרבה מים נחסרים ע"י ריבוי הטבילות, בפרט בערבי פסחים, ולפעמים "נפסל המקוה". הרחמן יצילנו משגיאות.

לתרומות להפצת הגליון השבועי וכן לקבלת הגליון ניתן לפנות למס' 055-7600953 וכן בקול הלשון ובדרשו או למייל לאורו נלך s31626532@gmail.com וכן ניתן להשיג את הגליון מודפס ברש"י 14 קומה ב' ליד הדלת.

לתועלת הרבים ניתן להאזין לדברים על פרשת השבוע מרבינו הגדול מרן בעל אילת השחר זצוקלה"ה.

ע"י יבדלה"ט החברותא שליט"א כמידי עש"ק בקו אילת השחר שמספרו 0799-555-555 שלוחה 6.